

16.3.2006

783/4/04

Ratkaisija: Apulaisoikeusasiamies Petri Jääskeläinen

Esittelijä: Oikeusasiamiehensihteeri Mikko Sarja

EDUNVALVONNASSA OLEVAN HENKILÖN EDUN VASTAINEN KIINTEISTÖKAUPPA

1

KANTELU

Kantelija pyysi 22.3.2004 päivätyssä kirjeessään oikeusasiamiestä tutkimaan - -
- yleisen edunvalvojan ja - - - maistraatin menettelyä edunvalvonnassa olleen
henkilön omistamien kiinteistöjen kauppaa koskevassa asiassa. Kantelijan
mukaan päämiehen etu ei ollut toteutunut, koska edunvalvoja oli maistraatin
luvalla myynyt kiinteistöt kantelijan tarjoustusta halvemmalla.

- - -

2.1

Tapahtumatietoja

Käytettävissäni olevan aineiston perusteella tapahtumien kulku oli ollut
pääpiirteissään seuraava:

- 1) kiinteistöt laitetaan myyntiin, hintapyyntö 100 000 euroa
- 2) kiinteistöistä tarjotaan 85 000 euroa 30.10.2003
- 3) kantelija havaitsee myynti-ilmoituksen 10.11.2003
- 4) välittäjä toimittaa karttapiirokset kantelijalle 20.11.2003
- 5) alkuperäisen tarjouksen tehnyt alentaa tarjoustaan 65 000 euroon, mistä
välittäjä on sopinut edunvalvojan kanssa 21.11.2003
- 6) koska käsiraha oli jo jätetty, kiinteistönvälittäjä ei ota vastaan kantelijan
tarjoamaa käsirahaa
- 7) kantelija on yhteydessä edunvalvojaan; hänen tekemänsä 80 000 euron
tarjous toimitetaan kiinteistönvälittäjälle
- 8) välittäjä hyväksyy tarjouksen vastaanoton
- 9) kantelijan kanssa laaditaan käsirahasopimus 2.12.2003 (tarjous 80 000
euroa)
- 10) ensimmäisen tarjouksen tekijät korottavat tarjoustaan 85 000 euroon (eli
takaisin alkuperäiselle tasolle)
- 11) päämies hyväksyy tarjouksen 13.1.2004
- 12) edunvalvoja hakee 16.1.2004 maistraatilta lupaa myydä kiinteistö 85 000
eurolla
- 13) välitysliike tiedustelee edunvalvojan kantaa kantelijan tekemään
täysihintaiseen tarjoukseen (100 000 euroa)

- 14) edunvalvoja pysyy aiemmassa kannassaan
- 15) maistraatti tiedustelee edunvalvojalta puhelimitse 4.2.2004, haluaako hän pitäytyä hakemuksessaan
- 16) edunvalvoja pitäytyy hakemuksessaan, koska hän katsoo tulleen veloitetuksi tehtyyn tarjoukseen siksi, että kiinteistönvälittäjä oli ilmoittanut tarjouksen tekijälle tarjouksen hyväksymisestä toimeksiantosopimuksen voimassa ollen
- 17) maistraatti vaatii edunvalvojalta 18.2.2004 kirjallista selvitystä, kun sen tietoon oli saatettu epävirallisia korkeampia tarjouksia, joista edunvalvojakin oli ollut tietoinen
- 18) edunvalvoja pitäytyy edelleenkin alkuperäisessä lupahakemuksessaan
- 19) maistraatti myöntää luvan 20.2.2004
- 20) kiinteistöt myydään.

2.2

- - - maistraatin selvitykset

Maistraatin mukaan ratkaisupakosta johtuen lupahakemusta ei ollut mahdollista jättää lepäämään esimerkiksi hintaspekulaatioiden vuoksi. Maistraatilla ei ole holhoustoimesta annetun lain mukaisissa luvanvaraisissa oikeustoimissa asianosaisen roolia, vaan se vain joko etu- tai jälkikäteen hyväksyy tai hylkää oikeustoimen nojalla tehdyn lupahakemuksen. Edunvalvoja puolestaan tekee kiinteistönvälityssopimuksen päämiehensä puolesta ja sopii kauppahinnasta ja muista tavoiteltavista ehdoista. Edunvalvojan tulee valvoa kiinteistönvälittäjän toimintaa suhteessa päämiehensä etuun ja puuttua siihen tarvittaessa. Edunvalvoja hyväksyy tai hylkää tarjoukset.

Maistraatti ei käsityksensä mukaan olisi voinut toimia tarjousten vastaanottajana tai muutenkaan osallistua oikeustoimiin menettämättä puolueettomuuttaan lupaviranomaisena. Puheena olevassa tapauksessa maistraatilla ei ollut muita mahdollisuuksia kuin joko hyväksyä tai hylätä edunvalvojan lupahakemus. Hyväksymistä oli puoltanut varmuus tarjouksen pitävyydestä. Päämies myös saattoi hoitaa pois pankkivelkansa ja hänelle jäi käyttörahaa. Hylkäävä lupapäätös sen sijaan olisi maistraatin mukaan ollut riskialttiimpi, sillä tarjouksen tekijät olisivat kumpikin saattaneet vetäytyä kaupasta, jolloin päämiehen kannalta tilanne olisi ollut huono. Uusi tarjouskierros olisi myös voinut johtaa "vedättelyyn" kauppahinnan kustannuksella. Hylkäävä päätös olisi maistraatin mukaan ollut määrääjässä eli toimeksiantoaikana korkeimman tarjouksen tehnyttä kohtaan epäoikeudenmukainen ja ehkä saattanut hänet puolestaan kantelutielle.

Lisäselvityksessään maistraatti on todennut muun muassa, että kantelija ei ollut tehnyt kaikkia tarjouksiaan asianmukaisesti tarjouksentekoaikana kiinteistönvälittäjälle ja tämän kautta edelleen edunvalvojalle arvioitavaksi, vaan oli ryhtynyt tarjousten jättöajan umpeuduttua käyttämään maistraattia välikappaleenaan tarkoituksiensa toteuttamiseksi. Kantelijan jättämiä tarjouskirjeitä ja hänen lähettämiään tarjous sähköposteja ei ollut avattu maistraatissa, vaan ne oli toimitettu edelleen edunvalvojalle, joten maistraatilla ei ollut tietoa tarjousten sisällöstä saati niiden pätevyydestä.

Maistraatin mukaan sillä ei lupa-asiaa käsitellessään ollut tiedossaan kantelun liitteinä olleita asiakirjoja (kaupparjaluonnokset, korkotukivelkahakemus, velkakirja). Maistraatti ei ollut hankkinut kantelijalta selvityksiä, koska maistraatin käsityksen mukaan ainoastaan edunvalvoja voi tehdä lupahakemuksen päämiehensä puolesta. Sama koskee tarjousten käsittelyä. Jos maistraatti olisi ryhtynyt vastaanottamaan ja käsittelemään kantelijan tarjouksia, olisi toisille tarjoajille saattanut syntyä käsitys kantelijan suosimisesta ja puolueellisuudesta. Maistraatilla ja kantelijalla ei myöskään ollut asiakassuhdetta keskenään, josta johtuen selvitysten hankkiminen häneltä tarjoajana olisi ollut kyseenalaista ja puolueellista sekä puuttumista kiinteistönvälittäjälle ja edunvalvojalle kuuluviin tehtäviin.

2.3

Yleisen edunvalvojan selvitykset

Myyntitoimeksiannosta sovittaessa vastaava yleinen edunvalvoja oli kertomansa mukaan ilmoittanut kiinteistönvälittäjälle, että edunvalvojan tuli hakea maistraatin lupa kauppaan ja että kiinteistöistä pyrittiin saamaan mahdollisimman korkea hinta. Kiinteistönvälittäjä oli ilmoittanut tulleen korkeimman tarjouksen (samalla kiinteistönvälittäjä kertoi toisen ostajaehdokkaan ilmoittaneen, ettei tule tarjoustaan korottamaan), jonka perusteella edunvalvoja oli jättänyt lupahakemuksen maistraattiin keskusteltuaan ensin puhelimitse päämiehensä kanssa tulleesta tarjouksesta, jonka päämies myös oli hyväksynyt. Päämiehen oikeustoimikelpoisuutta ei ollut rajoitettu. Lupahakemuksen jätön jälkeen oli toinen ostajaehdokas tuonut tarjouksia kiinteistöistä.

Edelleen yleinen edunvalvoja katsoi, ettei hänellä olisi ollut mahdollisuutta vetäytyä oikeustoimesta siihen asti, kunnes lupa oli myönnetty, eikä maistraattikaan valvovana viranomaisena ollut sitä hänen tietoonsa saattanut siinä vaiheessa, kun maistraatti oli tiedustellut, haluaako edunvalvoja pitäytyä hakemuksessaan. Yleinen edunvalvoja ei kertomansa mukaan ollut saattanut päämiehensä tietoon kantelijan korkeampaa tarjousta, joka oli tullut hänen tietoonsa vasta maistraatille jätetyn lupahakemuksen jälkeen.

3

RATKAISU

Katson - - - yleisen edunvalvojan ja - - - maistraatin menetelleen päämiehen edun vastaisesti, kun edunvalvoja oli maistraatin luvalla myynyt päämiehensä kiinteistöt 85 000 eurolla, vaikka kantelija oli tarjonnut niistä lopulta 101 000 euroa.

Perustelen ratkaisuani seuraavasti.

3.1

Tarjouksen ja vastauksen sitovuudesta

Kyse on nyt ennen muuta siitä, olisiko edunvalvoja olettamallaan tavalla ollut sidottu siihen tarjoukseen, jonka pohjalta hän oli hakenut maistraatilta lupaa kiinteistöjen myyntiin.

Oikeustoimilain 1 luvun 1 §:n 2 momentin mukaan kyseisen lain 1 luvun säännöksiä sopimuksen tekemisestä (eli tarjouksista ja vastauksista) ei sovelleta määrämuotoisiin sopimuksiin. Maakaaren 2 luvun 1 §:n 1 momentin nojalla kiinteistön kauppa on tällainen määrämuotoinen oikeustoimi. Se tarkoittaa, että kauppa on tehtävä kirjallisesti, myyjän ja ostajan tai heidän asiamiehensä on allekirjoitettava kauppakirja ja kaupanvahvistajan on vahvistettava kauppa kaikkien kauppakirjan allekirjoittajien läsnä ollessa. Kauppakirjasta on myös käytävä ilmi vähintään saman pykälän 2 momentissa säädetyt tiedot.

Oikeuskirjallisuudessa (Tepora – Kartio – Koulu – Wirilander: Kiinteistön käyttö ja luovutus, 1998, s. 89–90 ja 187–190) on todettu, että kiinteistön kaupasta neuvoteltaessa tehdyt tarjoukset ja vastaukset eivät sido antajaansa oikeustoimilain 1 luvun tapaan. Näin ollen tarjous ja vastaus ovat peruutettavissa niin kauan kuin toinen osapuoli ei ole tarjousta tai vastausta hyväksynyt maakaaren 2 luvun 1 §:ssä säädetyssä määrämuotoisessa luovutuskirjassa.

Lainsäätäjän tarkoitus on ollut antaa neuvotteluosapuolille tilaisuus harkita kaupan tekemistä aina kauppakirjan allekirjoitukseen asti. Kumpikin osapuoli voi siten vetäytyä kaupasta riippumatta siitä, mitä neuvotteluissa on toiselle osapuolelle ehkä luvattu, niin kauan kuin sopimusta ei ole allekirjoitettu maakaaren 2 luvun 1 §:n säätämässä muodossa. Edellä mainitun teoksen mukaan korkeimman oikeuden käytäntö vanhan maakaaren ajalta tuki edellä mainittua käsitystä, eikä maakaariuudistus ole tässä suhteessa muuttanut tilannetta.

Nyt esillä olevassa asiassa oli tehty useita käsirahasopimuksia. Merkitystä on sillä, missä muodossa ne oli tehty. Mikäli sopimukset olivat olleet vapaamuotoisia, kuten ne hyvin usein ovat, ne eivät olleet sitovia kiinteistökaupan esisopimuksia. Maakaaren 2 luvun 7 §:n mukaan esisopimus on ollakseen sitova tehtävä edellä lueteltuja saman luvun 2 §:n mukaisia muotomääräyksiä noudattaen. Korkein oikeus onkin edellä mainitun teoksen mukaan useissa jo ennen nykyistä maakaarta antamissaan ratkaisuissa katsonut, että muussa kuin maakaaren säätämässä muodossa tehty käsirahasopimus ei velvoita osapuolia lopullisen kaupan päättämiseen eikä vahingonkorvauksen maksamiseen kaupan päättämättä jättämisen vuoksi.

Loukattu osapuoli voi kuitenkin nykyisen maakaaren 2 luvun 8 §:n nimenomaisen säännöksen nojalla olla oikeutettu niin sanotun negatiivisen sopimusedun eli luottamusedun korvaukseen. Tällöin hän on oikeutettu vahingonkorvauksen avulla saamaan todelliset kustannukset, jotka aiheutuvat siitä, että sopijapuoli oli luottanut toisen antamaan lupaukseen. Korvauksen saamiseksi loukatun osapuolen on kyettävä näyttämään todelliset sopimuksen laatimisesta johtuneet kustannuksensa (ilmoittelusta, kiinteistöön tutustumisesta ja muista

kaupantekoon liittyvistä tarpeellisista toimista aiheutuneet kohtuulliset kustannukset; ks. myös esim. KKO:1993:47).

Kun kiinteistön omistajalle on määrätty edunvalvoja, edunvalvojan tulee hakea luovutukselle maistraatin lupa. Edellä mainitussa teoksessa, joka on vanhan holhouslain ajalta, on todettu (s. 172), että käytännössä etukäteen hankitun luvan oli korvannut menettely, jossa jo tehdylle kaupalle haettiin hyväksymistä jälkikäteen. Tällöinkin kiinteistön luovutus tuli päteväksi vasta, kun holhousviranomaisen oli sen hyväksynyt.

Ostaja joutui siten varautumaan siihen, ettei kiinteistökaupalle saada hyväksymistä, ja myös siihen poikkeukselliseen tilanteeseen, ettei edunvalvoja haekaan hyväksymistä kiinteistökaupalle. Kiinteistön ostajalla ei ole oikeutta hakea maistraatilta kaupan jälkikäteistä hyväksymistä, mikä merkitsee, että edunvalvojalla on tosiasiallisesti mahdollisuus vetäytyä oikeustoimesta siihen asti, kunnes lupa on myönnetty (Välimäki: Holhoustoimen pääpiirteet 2003, s. 105).

3.2

Edunvalvojan menettelyn arviointi

Holhoustoimesta annetun lain 29 §:n 1 momentin mukaan edunvalvojalla on kelpoisuus edustaa päämiestään tämän omaisuutta ja taloudellisia asioita koskevassa oikeustoimessa, jollei tuomioistuimien ole tehtävää antaessaan toisin määrännyt tai jollei toisin ole säädetty.

Saman lain 34 §:n 1 momentin 1 kohdan mukaan edunvalvojalla ei ole oikeutta ilman holhousviranomaisen lupaa päämiehensä puolesta luovuttaa kiinteää omaisuutta, ja 37 §:n 1 momentin mukaan edunvalvojan on hoidettava päämiehensä omaisuutta sillä tavoin, että omaisuus ja sen tuotto voidaan käyttää päämiehen hyödyksi ja tyydyttämään hänen henkilökohtaisia tarpeitaan. Tässä tehtävässään edunvalvojan tulee tunnollisesti pitää huolta päämiehensä oikeuksista ja edistää hänen parastaan.

Ennen kuin edunvalvoja tekee päätöksen tehtäviinsä kuuluvassa asiassa, hänen on holhoustoimesta annetun lain 43 §:n 1 momentin mukaan tiedusteltava päämiehensä mielipidettä, jos asiaa on tämän kannalta pidettävä tärkeänä ja kuuleminen voi tapahtua ilman huomattavaa hankaluutta. Kuuleminen ei 2 momentin mukaan kuitenkaan ole tarpeen, jos päämies ei kykene ymmärtämään asian merkitystä.

Edellä kohdassa 3.1 todetun perusteella katson ensinnäkin yleisellä tasolla, että edunvalvoja voi vetäytyä kaupasta siinäkin tapauksessa, että maakaaren mukainen luovutuskirja olisi jo laadittu ja allekirjoitettu, jos maistraatin lupaa ei vielä ollut haettu ja saatu. Jälkikäteen lupaa haettaessa kaupasta ei kuitenkaan voi enää vetäytyä sen jälkeen, kun lupa on myönnetty.

Kiinteistön kauppa ei ole pätevä ennen kuin maistraatin lupa on saatu. Näin ollen edunvalvoja/päämies ei mielestäni voi olla sidottu siihen tarjoukseen, jonka

pohjalta kauppakirjaluonnos on laadittu ja maistraatin lupaa lähdetty hakemaan, koska kiinteistön kauppaneuvotteluissa tehdyt tarjoukset ja annetut vastaukset eivät sido ennen kuin kauppakirja on maakaaren muutosäännöksiä noudattaen tehty. Nyt kyseessä oli ollut vasta kauppakirjaluonnos.

Kun lupaa haetaan ennakkoon, myönteinenkään lupapäätös ei vielä itsessään velvoita edunvalvojaa kaupan tekemiseen. Tästä seuraa, että yleisen edunvalvojan ei olisi ollut pakko myydä kiinteistöä maistraatin myönteisestä lupapäätöksestä huolimatta, koska kauppakirjaa ei ollut vielä allekirjoitettu. Kyse ei ollut jälkikäteisen hyväksynnän hakemisesta tilanteessa, jossa maakaaren mukainen kauppakirja olisi jo laadittu. Myöskään sitovia käsirahasopimuksia ei ollut tehty kenenkään osapuolen kanssa.

Edellä todetun perusteella johtopäätökseni on, että lupahakemuksen vireillä olon estämättä yleinen edunvalvoja olisi päämiehensä edun nimissä voinut ottaa vastaan kantelijan korkeammat tarjoukset tai vähintäänkin tiedustella päämiehensä kantaa niihin sekä tarvittaessa peruuttaa aiemman hakemuksensa ja tehdä kantelijan tarjousten perusteella maistraatille uuden hakemuksen. Koska hän ei ollut näin toiminut, katson hänen menetelleen päämiehensä edun ja siten holhoustoimesta annetun lain 37 §:n samoin kuin päämiehen kuulemiseen velvoittavan 43 §:n 1 momentin vastaisesti.

3.3

Maistraatin menettelyn arviointi

Holhoustoimesta annetun lain 35 §:n nojalla maistraatti voi myöntää edunvalvojalle luvan päämiehen kiinteistön luovuttamiseen, jos oikeustoimi on päämiehen edun mukainen. Lupaharkinnassaan maistraatin on otettava huomioon muun muassa, mitä saman lain 37 §:ssä säädetään päämiehen omaisuuden hoitamisesta sillä tavoin, että omaisuus ja sen tuotto voidaan käyttää päämiehen hyödyksi ja tyydyttämään hänen henkilökohtaisia tarpeitaan.

Totean ensinnäkin, että säätämällä oikeustoimi luvanvaraiseksi on pyritty ennakolta vähentämään vaaraa siitä, että päämiehen eduille aiheutetaan oikeustoimella vahinkoa (HE 146/1998 vp, s. 45). Myös maistraatin tulee lupaharkinnassaan arvioida oikeustoimien merkitys päämiehen edun kannalta. Päämiehen edun vastaiseen oikeustoimeen johtamassa oleva lupahakemus on hylättävä. Koska jokaisen omaisuus on perustuslain 15 §:n nojalla turvattu, maistraatilla on edunvalvojen toiminnan valvojana ja lupaviranomaisena merkittävä rooli myös edunvalvonnassa olevien henkilöiden perusoikeutena turvatun omaisuuden suojan toteutumisen viranomaiskontrollissa.

Lupa-asian käsittely on hallintomenettelyä, joten maistraatin tulee selvittää asia hallintolain (434/2003) 31 §:n edellyttämällä tavalla. Kyseisen säännöksen mukaan viranomaisen on huolehdittava asian riittävästä ja asianmukaisesta selvittämisestä hankkimalla asian ratkaisemiseksi tarpeelliset tiedot sekä selvitykset. Kyseisen säännöksen ilmentämän virallisperiaatteen mukaan päävastuu asian selvittämisestä on viranomaisella (ks. HE 72/2002 vp). Tähän

kuuluu, että viranomainen voi hankkia selvityksiä itse viran puolesta toisilta viranomaisilta tai pyytää selvitystä asianosaisilta taikka myös ulkopuolisilta tahoilta.

Selvitysten laajuus ja tarve tulee harkita tapauskohtaisesti. Oikeuskirjallisuudessa (ks. Mäenpää: Hallintolaki ja hyvän hallinnon takeet, 2004, s. 188) on katsottu, että selvityksen riittävyys ei kuitenkaan merkitse, että asia tulisi selvittää täydellisesti ja lopullisella varmuudella, eikä se käytännössä yleensä ole edes mahdollista. Viranomaisen selvitysvelvollisuus ei siten ole rajaton.

Selvityksen riittävyyden arvioinnissa on otettava huomioon sekä asian luonne että asianosaisen toiminta. Asia voi olla luonteeltaan sellainen, että siitä on saatavissa vain epävarmaa tietoa. On myös katsottu, että asianosaistahon ulkopuolisen esittämä vaatimus, kannanotto tai ilmianto ei sellaisenaan perusta viranomaiselle velvollisuutta huolehtia asian selvittämisestä. Asian selvittämisellä tähdätään oikean ratkaisun tekemiseen. Oikean ratkaisun on oltava myös mahdollisimman hyväksyttävä (em. teos, s. 191 ja 195).

Edellä kuvattua selvittämisvelvoitettaan maistraatti oli mielestäni täyttänyt sillä, että se oli hakemusta käsitellessään pyytänyt kahdelta kiinteistönvälittäjältä arviot kiinteistöjen käyvästä hinnasta. Kumpikin arvio oli ollut määrältään 60 000 euroa, kun taas toteutunut kauppahinta oli ollut 85 000 euroa, joka selvitysten mukaan oli ollut yli paikkakunnan hintatason. Tämän vuoksi ja kun päämiehen pankkivelka oli saatu maksetuksi ja hänelle oli jäänyt vielä käyttövarojakin, kauppaa voitaisiin tässä mielessä sinänsä pitää päämiehen edun mukaisena.

Toisaalta kauppahinta oli kuitenkin 16 000 euroa alempi kuin kantelijan viimeisin tarjous. Saadun selvityksen perusteella maistraatin tiedossa oli lupahakemusta käsitellessään ollut, että korkeampia tarjouksia oli tehty. Kantelija oli tarjonnut ensin 87 000 ja lopulta 101 000 euroa. Maistraatti olikin tiedustellut edunvalvojalta, aikooko hän tästä huolimatta pysyä hakemuksessaan. Tämänkin voidaan katsoa olevan osa maistraatin selvittämisvelvollisuuden toteuttamista.

Minulla ei sinänsä ole huomautettavaa siitä tavasta, jolla maistraatti oli asiaa toimivaltansa puitteissa selvittänyt. Sen sijaan nyt on ennen muuta kyse maistraatille luvan myöntämisen edellytysten arvioinnissa kuuluvan harkintavallan käytöstä. Oikeusasiamies ei voi puuttua viranomaisten harkintavallan käyttöön, jollei harkintavallan rajoja ole ylitetty tai harkintavaltaa muutoin ole käytetty väärin.

Maistraatin mukaan 85 000 euron tarjoukseen perustuneen hakemuksen hyväksyntää oli puoltanut varmuus tarjouksen pätevydestä. Koska tarjous ei kuitenkaan sido ennen kuin maakaaren muotomääräyksiä noudattaen laadittu kauppakirja on allekirjoitettu, lopullista varmuutta siitä, että tuokaan kauppa olisi toteutunut, ei periaatteessa ollut, ennen kuin luvan saamisen jälkeen ostajaehdokas oli kauppakirjan julkisen kaupanvahvistajan läsnä ollen allekirjoittanut. Näin ollen kantelijan ostoaikeen vakavuutta ei mielestäni voida ainakaan tällä maistraatin esittämällä perusteella pätevästi tai ainakaan

aukottomasti horjuttaa. Totean myös, että kantelijan ostohalun varteenotettavuuden puolesta puhuu se, että hänen kanssaan oli 2.12.2003 jo kertaalleen tehty käsirahasopimus.

Edellä todetun perusteella katson, että maistraatin päätös hyväksyä edunvalvojan lupahakemus ei ollut päämiehen edun mukainen. Näin ollen maistraatti oli toiminut asiassa holhoustoimesta annetun lain 35 §:n vastaisesti.

4

TOIMENPITEET

Saatan edellä kohdissa 3.2 ja 3.3 esittämäni käsitykset - - - yleisen edunvalvojan ja - - - maistraatin menettelyn virheellisyydestä mainittujen tahojen tietoon. Tässä tarkoituksessa lähetän jäljennöksen tästä päätöksestäni vastaavalle yleiselle edunvalvojalle ja lupapäätöksen ratkaisseelle maistraatin henkikirjoittajalle.

Kirjeen liitteet palautetaan ohessa.